

Николай Тодоров, д-р

Софийски университет „Св. Климент Охридски“

ПЪРВИТЕ СЪПКИ В ТЕОРИЯТА НА МИКРОИСТОРИЯТА: ЛУИС ГОНСАЛЕС-И-ГОНСАЛЕС И ЕМАНЮЕЛ ЛЬО РОА ЛАДЮРИ

Резюме. Микроисторията се обособява като независима област след 50-те години на XX век, набирайки популярност в Италия, Мексико, Франция и САЩ. Въпреки нейната нарастваща популярност цялостните теоретически и методологически изследвания десетилетия наред остават малко на брой. Въпреки различията в своя подход и в разбиранятия си френският историк Еманюел льо Роа Ладюри и мексиканският историк Луис Гонсалес-и-Гонсалес, и двамата – френски възпитаници, са ключови фигури в развитието на микроисторията. Льо Роа Ладюри съсредоточава своя архивен анализ върху социалните, икономическите и религиозните прояви в по-малки населени места във Франция. Луис Гонсалес изследва микрокосмоса на мексиканските села, подчертавайки местната динамика и местните „малки“ гласове. И двамата историци обаче подчертават значението на микроскопичните подробности за разбирането на по-големите „исторически наративи“, въпреки критиките на историците, повлияни от лингвистичния обрат, и въпреки обвиненията в редукионизъм и фикционализация. Приносът на Льо Роа Ладюри и Луис Гонсалес помогна за оформянето на микроисторията като нюансиран подход към историческите изследвания, който балансира между локалния „разказ“ и по-широкия социално-политически контекст.

Ключови думи: микроистория, Еманюел льо Роа Ладюри, Луис Гонсалес-и-Гонсалес, теория, фикция

След 50-те години на XX в. микроисторията започва да се обособява като самостоятелен предмет на най-различни изследвания, макар че дотогава години наред е разглеждана просто като подход. Появяват се обаче главно статии и сборници с историографски или обзорен характер, без да се задълбочава в теоретизацията или типологизацията на литературните форми по отношение на новопоявилата се дисциплина. И изглежда, има някаква ирония във факта, че съдейки по произведенията на видни микроисторици като Карло Гинзбург¹

¹ Като главни теоретични трудове на Гинзбург обикновено се сочат две обзорни статии: GINZBURG, C. *Microhistory and World History*. – In: *The Cambridge World History*, vol. VI. *The Construction of a Global World, 1400–1800 CE, Part 2: Patterns of Change*. Cambridge: Cambridge University Press, 2015, pp. 446–473; GINZBURG, C. *Microhistory: Two or Three Things That I know about It*. – In: *Threads and Traces. True false fictive*. Berkeley and Los Angeles: University of California Press, 2012, pp. 193–215.

и Джовани Леви², чиито трудове имат сравнително свободен достъп до мнoгoезиковата международна сцена, микроисторията може да бъде разглеждана теоретично само в кратки текстове.

Микроисторията се появява и развива паралелно в Италия, Мексико и Франция, без историците да имат връзка помежду си, макар и да се правят опити за паралели с по-ранните исторически школи, главно във Франция. Появата на микроисторията се свързва с модерното и постмодерното съмнение в „големите разкази“ (Лиотар), с усещането за изчерпване на възможностите на традиционния исторически подход и неговата методология, нуждата от преосмисляне на историческите макропроцеси и необичайно доверие към езика, разбирането за езика и способностите му да съхраняват и препредават съобщение. Карло Гинзбург смята, че дори да се тръгне само от формалните сходства на съхранените извори, може да се стигне до много по-задълбочен „морфологичен анализ“, както той го нарича, и да се разкрият незасегнати от времето „митични ядра“. Още на това равнище може да се забележи странно сходство с феноменологичния подход към литературата.

Единствената до момента самостоятелна монография на английски, която разглежда микроисторията като метод, е на исландския учен Сигурдур Гилфи Магнусон и унгарския учен Ищван Сиярто („Какво е микроисторията? Теория и практика“). Публикувана през 2013 г., тя е доста разхвърляна и непоследователна по отношение на своята теоретична част (първите сто страници). Освен че в нея липсва методологически анализ, монографията представя две разминаващи се виждания за микроисторията. Също така не става ясно дали и как може да се изключи познанието за макронаратива, тъй като „фракталната теория“ на Сиярто не изглежда особено убедителна.

Малко по-систематично е изследването „Как се пише микроисторията“ на испанските историци Хусто Серна и Анаклет Понс, отпечатана значително по-рано, още през 2000 г., от която Сиярто и Магнусон изрично споделят, че не са се възползвали поради незнание на езика. Отначало изследването изглежда съсредоточено само върху фигурата на Карло Гинзбург, който в младежките си години се увлича по литературознанието, но после превръща микроисторията в световна сензация с книгата си „Сиренето и червеите“ през 1976 г. Трудът на Серна и Понс свързва развитието на неговите възгледи с теориите на всички други водещи микроисторици дотогава. Акцентира се също върху критиките срещу Гинзбург и неговите сподвижници в теоретичните разработки на Хейдън Уайт и Клифърд Гиърц, като предлага също сравнително подробна библиография по отношение на теорията на микроисторията.³

² Сполучливо обобщение на идеите на Леви може да се намери в: LEVI, G. On Microhistory. – In: *New perspectives on historical writing*. University Park: Pennsylvania State University Press, 2001, pp. 97–119.

³ Сред англоезичните изследвания по въпроса се откроява: *Philosophy of History after*

Гинзбург, повлиян от Лео Спицер, Ерик Ауербах и Марк Блох, успешно прехвърля идеите си както в испаноезичната, така и в английската теория. През 2019 г. Серна и Понс пишат второ изследване върху идеите на Карло Гинзбург, където „микроистория“ е без определителен член, а есетата са наречени „разкази“. Заглавието е „Микроистория. Разказите на Карло Гинзбург“ и този труд е по-задълбочен, макар и с по-бедна библиографията.

Португалското изследване, публикувано от Енрике Ешпада Лима през 2006 г. в Рио де Жанейро – „Италианската микроистория: мащаби, признаци и особености“ – е най-достъпното, най-подробното и най-добре структурираното до момента и настоящото изложение се опира на него като цяло.

Други анализи на подхода и методологията в „микроистория“ започват да се появяват през 70-те години, включително от водещите практики и изследователи на въпросното явление като Карло Гинзбург, Едоардо Гренди, Карло Пони и Джовани Леви. За отправна точка може да послужи фактът, че точно през 1980 г. италианското издателство „Еинауди“ започва издаването на поредицата „Микроистория“. Микроисторическата „програма“ на Гренди се е появила още през 1977 г. в италианското специализирано историческо списание „Куадерни Сторици“ (като силен критичен отговор на „Създаването на английската работническа класа“ на Едуард Палмър Томсън от 1963 г.), но микроисторията все още е наричана „местна история с морфологичен анализ“ и Гренди работи в тази посока поне до 1973 г.

Джовани Леви пък е този, който допринася за разгръщането на дебата върху микроисторията във Франция в края на 80-те и във Великобритания и САЩ в началото на 90-те. Става въпрос за дебат, който предхожда само с десетилетие началото на дебата дали микроисторията също вече не залязва. Също така става въпрос за дебат, който санкционира постфактум появата на първите ключови микроисторически изследвания. Още в началото на 70-те вече се открояват също книгите на мексиканския историк Луис Гонсалес-и-Гонсалес и на френския историк Еманюел льо Роа Ладюри, но преди да бъдат разгледани техните трудове, е важно да се подчертае отново ролята на Джовани Леви, чиято популяризаторска дейност, подкрепена в България от Ивайло Знеполски, е причината за решителното нарастване на интереса към микроисторията в страната в края на първото десетилетие на XXI век, като това е периодът, когато излизат основните теоретични разработки и образци, събрани главно в две книги⁴.

Какво все пак е микроисторията? Най-често под „микроистория“

Hayden White. London: Bloomsbury Academic, 2013, а сред испаноезичните: MUÑOZ DE-LAUNOY, I. *Hayden White y los historiadores. La historia como literatura*. Santiago de Chile: FCE, Universidad Andrés Bello, 2022.

⁴ ЛЕВИ, Д. *Упражнения по микроистория*. София: Дом на науките за човека и обществото, 2008; Между макроисторията и микроисторията или Историята в множествено число. София: Дом на науките за човека и обществото, 2010.

се разбира вид максимално подробно и съдържателно изследване на сравнително малък обект, отделно място, отделно събитие или кратък период от време, в което взаимодействат сравнително малко на брой актьори – без да става въпрос само за отделен подход, отделен метод или отделна практика. Нужно е да се отбележи, че точни количествени показатели никъде не са извеждани.

Микроисторията по подразбиране въстава срещу херменевтичния подход, опростяването, идеологизацията и генерализацията. Самите микроисторици обаче биват обвинени в редукионизъм и биват наречени „обикновени архивари“. Други обвинения срещу тях са тези в дребнавост и ограниченост. По-интересно обаче е „обвинението“, че микроисториците трансформират историческия дискурс във фикционален.

Размиването на границите между реалност и фикция не е нещо ново, но то добива нови измерения в книги като тази на англичанина Роналд Блайт, „Ейкънфийлд“, където в продължение на над 300 страници писателят използва действителни емпирични данни и биографии от неназовано английско село и неговите жители за конструирането на „друго“ английско село, без дори да се твърди, че то е представително за даден регион или период.

Самият Гинзбург още в ранните си статии върху теорията на микроисторията открито заявява, че при първите си изследвания е бил тласкан от импулс, сходен с този на детектив от криминален разказ, и от несъгласието си с типологическите и формалните връзки и генерализациите на структурната антропология, развивана от Клод Леви-Строс, без микроисторията дотогава да се е стремяла да бъде изградена като отделна система или доктрина и без той целенасочено да е търсил връзка между микро- и макроравнището. И въпреки това Гинзбург говори за силното си повлияване от „морфологичния метод“ на основоположника Владимир Пропп, което донякъде обяснява потъснатата връзка на италианската и англо-саксонската школа в микроисторията със структурализма за разлика от френската и мексиканската.

Има изследователи, които настояват, че микроисторията като наратив или микронаратив непременно трябва да бъде обвързана с някой макровъпрос или макронаратив (включително определен „контекст“), иначе би се изравнила с подробното разглеждане на отделен „случай“, „експеримент“ или „изключение“ (тези названия се употребяват от различни практики). На пръв поглед изглежда, че тъкмо такъв „инцидент“ („изключителното нормално“, както го нарича Едуардо Гренди) привлича на първо място интересът на италианските историци. Спорен е въпросът дали подобни „изключения“, или „автономни прояви“ на миналото, е възможно да бъдат локализирани толкова строго заради идеологическата натовареност на всеки „артефакт“. Това се подчертава от самите италиански микроисторици, като Леви изтъква и нуждата от отказ от релативизма.

По-впечатляващо на фона на новопородения скептицизъм обаче е например широко разпространеното съгласие на мнозина от водещите

микроисторици по отношение на „персонажите“, „актьорите“ или „съзнателните действащи лица“ в едно микроисторическо изследване. Това означава съсредоточаване върху човешкото поведение, психологията, мирогледа, възможностите, желанията, вълненията, целите, страховете, взимането на решения и т. н., които неизбежно биват наративизирани.

Еманюел льо Роа Ладюри (р. 1929) е френски историк, свързан с историческата антропология, за разлика от Карло Гинзбург, който е по-скоро културен антрополог. Льо Роа Ладюри е ученик на Бродел и е сред основоположниците на френската Нова историческа школа. Отначало увлякъл се по идеите на социализма, през 70-те години той става един от основателите на десния Комитет на интелектуалците за свободна Европа.

В предговора към първата си книга, „Селяните на Лангедок“, Льо Роа Ладюри заявява и своите цели, сродни с тези на Бродел, ще рече да събере всички възможни „истории“ на едно място, да формулира изводи относно социалното и икономическо развитие, последиците от религиозните войни и т. н. Той анализира всички възможни документи, които могат да подсказват не само за стопанското развитие, а и за промените в психологическите нагласи. Обаче както за Бродел, така и за него от особено голямо значение е свързването на културния живот с „големия наратив“, или „свърхструктурата“ на навиците, вяванията и обичаите.

Шедьовърът, с който Льо Роа Ладюри се прочува, става „Монтаю“ (1975)⁵. Той се опира главно на документалните свидетелства, оставени от местния епископ и инквизитор Жак Фурние, който по-късно става папа под името Бенедикт XII, за да представи катарската общност в областта. Някои от проблемите, свързани с „Монтаю“, са, че Льо Роа Ладюри не винаги успява да запази обективна дистанция от изследваните субекти. Също така препревеждането на записите първо от окситански на латински, а после на френски поставя под съмнение тяхната достоверност.

Следващата му книга, „Карнавалът в Роман“ (1979), се счита за образцово микроисторическо изследване, засягащо убийството на двама занаятчии в Роман-сюр-Изер през 1580 г., но разгърнато до подробен портрет на обществото. Впоследствие Льо Роа Ладюри, както и много други италиански и американски микроисторици, се увлича от идеите на Гинзбург за вещерството като културен феномен.

В периода 1973–1978 г. Льо Роа Ладюри пише още двата внушителни тома с есета „Територията на историка“, в които разсъждава с отделни примери върху методите и изворовата база във френската историография. Книгата почти веднага е частично преведена на САЩ. В този свой труд Льо Роа Ладюри покрива способите за събиране на информация, нейната обработка и анализ. Информацията е описана по период и по местоположение.

⁵ Българският превод излиза през 2017 г. и е дело на Недка Капралова. Това за момента изглежда единственото мащабно микроисторическо изследване, публикувано на български.

В стремежа си към микроисторическа изчерпателност той включва и по-редки интердисциплинарни акценти като околната среда, фолклора и нравите. Всеки „случай“ е детайлно проучен и така историкът дава представа за работата си по време на своите мащабни изследвания. Самият той обаче не причислява себе си към теоретиците на микроисторията. Любопитно е също, че авторът е приветстван както за фактологическата си информираност, така и за въображението си, като с търговски съображения се набляга на „по-скандалните“ открития за миналото, въпреки че първият стремеж на произведението е към изчерпателно изложение и анализ на фактите.

Мексиканският историк Луис Гонсалес-и-Гонсалес (1925–2003) е френски възпитаник, отново ученик на Бродел. Към неговите уроци обаче той добавя тези на мексикански историци Хосе Браво Угарте и Алфонсо Рейес.

Често испаноезичната критика определя Гонсалес-и-Гонсалес като „местен историк“. Приятелството с мексиканския историк Вигберто Хименес Морено го тласка към изучаването на малките общности. Впоследствие Гонсалес-и-Гонсалес се ангажира с изработването на обширни библиографски изследвания, макар че – също като Лъо Роа Ладюри – в своите изследвания не е особено строг към цитирането.

През 1968 г. Гонсалес-и-Гонсалес постига небивал успех със своя труд „Село във въздуха. Микроистория на Сан Хосе де Грасия“ (1968), издаден в Мексико и САЩ, където през 1971 г. получава наградата „Харинг“ на Асоциацията на американските историци. Това го кара да започне по-последователно да популяризира идеите на микроисторията така, както той ги разбира – всъщност ръка за ръка с литературната фикция, макар и дори по-решително от Лъо Роа Ладюри да страни от обобщения.

В „Село във въздуха“ Гонсалес-и-Гонсалес описва за първи път не само историята на своето родно село, но и методологията, която използва, близка на описаната и от Лъо Роа Ладюри.

През 1972 г. бива отпечатано есето му „Маршрутът на микроисторика“. В него той описва подхода и метода на микроисторика и отново подчертава дистанцирането от обобщенията и идеологията и съсредоточаването върху малките населени места, които после се съотнасят със световния исторически процес според четири плана: социално-икономически, политически, духовен и външно взаимодействие.

Отвлечените и несистематични есета на Гонсалес-и-Гонсалес с изключение на случаите, когато са автобиографични по характер, са събрани главно в два сборника: „Покана за микроистория“ (1972) и „Нова покана за микроистория“ (1982). В тях той не внася изменения във вече дефинирания по-горе жанр. Прави впечатление също, че в теоретичните си трудове той подобно на Лъо Роа Ладюри почти никога не се позовава на други изследователи, още по-малко на немексикански историци. И все пак личат както близостта му с историческата антропология на френската школа, така и стремежът му към изчерпателно изложение, включително психологически

анализ на действащите лица. Своеобразно зряло заключение и обобщение в теоретичното развитие на Луис Гонсалес е второто редактирано и разширено издание на книгата му „Професията да разказваш историята“ (1999).

Още през 1979 г. Гонсалес-и-Гонсалес получава Националната награда на Мексико за философия, история и социални науки и отново, четири години по-късно, Националната награда за социални науки и философия.

Работейки независимо един от друг, Луис Гонсалес-и-Гонсалес и Еманюел льо Роа Ладюри стават първите теоретици на микроисторията в световен мащаб. Изследванията на първия са съсредоточени върху мексиканската история и подчертават колко е важно да се познават местните и регионалните исторически събития като начин да се вникне в сложните взаимодействия на цялото мексиканско общество, без това да е заявено като пряка цел. Той твърди, че като се занимаят с микрокосмоса на малките общности, историците могат да открият скрити наративи, социални динамики и културни практики, които са били пренебрегвани в традиционната историография. Историкът смята, че този подход може да допринесе за по-нюансираното разбиране на мексиканската история.

Еманюел льо Роа Ладюри от своя страна се фокусира върху Късното средновековие и Ренесанса във Франция. Микроисторическият подход на Льо Роа Ладюри включва детайлен архивен анализ и подчертаване на живота на обикновените хора. Той също така показва как микроисторията може да разкрие подробности за вътрешните общностни механизми за даден исторически период в обществен и политико-икономически план.

Изследванията на Луис Гонсалес-и-Гонсалес често се стремят да възстановят гласа и гледната точка на коренните народи в Мексико, като подчертават ролята на маргинализираните групи, фолклорните образци, дневниците на обикновеното население, устната традиция и други на пръв поглед „параисторически“ изворови материали. Еманюел льо Роа Ладюри, от друга страна, се фокусира върху микрокосмоса на Монтаю, Лангедок и др., за да разкрие социални и религиозни практики през даден исторически период.

Трудовете на Льо Роа Ладюри и Гонсалес-и-Гонсалес са пряко свързани с литературната фикция, доколкото и двамата възстановяват исторически наратив или „разказ“. Техният микроскопичен разказ обаче е по-скоро съзерцателен – той е по-скоро наблюдение, описание, изброяване на факти, сродно с красеведските изследвания, без акценти върху макроисторическите процеси въпреки ясно подчертаната необходимост от тяхното задълбочено познаване.

Льо Роа Ладюри и Гонсалес-и-Гонсалес принадлежат на сродни историографски школи с историко-антроположки характер, в които наративните елементи са по-слабо изразени, за разлика от италианската и англо-американската⁶, които имат културно-антроположки характер, на-

⁶ Като ярки представители на англосаксонската школа по микроистория могат да се открият: Натали Зимън Дейвис (DAVIS, N. Z. *Society and Culture in Early Modern France. Eight Essays*. Stan-

ситеният разказ е аналитичен по характер и макар предпазливо да избягва обобщенията, често е ориентиран към решителна смяна на дотогавашната перспектива върху историческите процеси.

Тъкмо заради по-засиленото присъствие на фикцията в микроисторическите изследвания, особено тези на италианската и англо-американската школа, те позволяват да бъдат разглеждани с инструментариума на литературознанието. Както при фикцията, се търси не само темпоралната, а и каузалната връзка. В по-голяма степен, отколкото при традиционните исторически изследвания, всеки факт, включително неверният, изкривеният или изопаченият, може да съдържа историческо послание. Разликите между истинно и неистинно обаче тук бива заличена. Оформя се културна конвенция, при която не са важни езикът или формата, но все пак личи отчетлив стремеж към реалността, като се взима под внимание и фикционалният подход за търсенето на инварианти.

Двата наблигат повече на обществено-политическата динамика и психологическите нагласи. Може да се случи също така да пренебрегнат фикционалните елементи като сюжет, психология на героите и пр., макар че микроисторията би могла да бъде наречена „по-динамична“ тъкмо защото използва едновременно наративен и парадигматичен когнитивен модел и разглежда не само отделни явления и намерения, а и тяхното вписване в макроструктурите.

Нито един от двамата обаче не дава универсално определение за микроисторията. Не дават също отговор и на критиките на постмодерните историци след „лингвистичния обрат“ в историята: доколко може да се разчита на езика (езикът не може да бъде овладян, авторът е „мъртъв“) и доколко трябва да присъства конструктивизмът, или идеята за културното или дискурсивното конструиране на реалността. Други критики срещу микроисториците, които продължават да се разискват и днес, са, че след като пълно пресъздаване на конкретната историческа реалност е невъзможно, всички образи и предмети, които понастоящем не носят определено послание, биват изоставени и това води до вече споменатия редукционизъм.

ЛИТЕРАТУРА

ЛЕВИ, Д. *Упражнения по микроистория*. София: Дом на науките за човека и обществото, 2008. [LEVI, G. *Uprajnenia po mikroistoria*. Prev. Neva Micheva, Valentina Georgieva, Daniela Koleva. Sofia: Dom na naukite i obshtestvoto, 2008.]

ЛЪО РОА ЛАДЮРИ, Е. *Монтаю: катарите и инквизицията (1294–1324)*. София: Изток-Запад, 2017. [LE ROY LADURIE, E. *Montayu: katarite i inkvizitsiyata (1294–1324)*. Prev. Nedka Kapralova. Sofia: Iztok-Zapad, 2017.]

Между макроисторията и микроисторията или Историята в множествено число. Съст. Ивайло Знеполски. София: Дом на науките за човека и обществото, 2010. [Mezhdu makroistoriyata i mikroistoriyata ili Istoriyata v mnozhestveno chislo. Sast. Ivaylo Znepolski. Sofia: Dom na naukite i obshtestvoto, 2010.]

ford: Stanford University Press, 1975) и Робърт Дарнтън (DARNTON, R. *The Great Cat Massacre – and Other Episodes in French Cultural History*. New York: Basic Books, 1984).

- BLYTHE, R. *Akenfield. Portrait of an English Village*. New York: Pantheon, 2013.
- DARNTON, R. *The Great Cat Massacre – and Other Episodes in French Cultural History*. New York, Basic Books, 1984.
- DAVIS, N. Z. *Society and Culture in Early Modern France. Eight Essays*. Stanford: Stanford University Press, 1975.
- DORAN, R. (ed.). *Philosophy of History after Hayden White*. London: Bloomsbury Academic, 2013.
- ESPADA LIMA, H. *A micro-história italiana – escalas, indícios e singularidades*. Rio de Janeiro: Civilização Brasileira, 2006.
- GINZBURG, C. Microhistory and World History. – In: *The Cambridge World History*, vol. VI. *The Construction of a Global World, 1400–1800 CE, Part 2: Patterns of Change*. Cambridge: Cambridge University Press, 2015, pp. 446–473.
- GINZBURG, C. Microhistory: Two or Three Things That I know about It. – In: *Threads and Traces. True false fictive*. Berkeley and Los Angeles: University of California Press, 2012, pp. 193–215.
- GONZÁLEZ Y GONZÁLEZ, L. *El oficio de historiar*. Michoacán: El Colegio de Michoacán, 1999.
- GONZÁLEZ Y GONZÁLEZ, L. *Nueva invitación a la microhistoria*. Fondo de Cultura Económica, Mexico, 1982.
- GONZÁLEZ Y GONZÁLEZ, L. *Invitación a la microhistoria*. Fondo de Cultura Económica, Mexico, 1973.
- GONZÁLEZ Y GONZÁLEZ, L. *Pueblo en vilo: Microhistoria de San José de Gracia*. Michoacán: El Colegio de Michoacán, 1995.
- GONZÁLEZ Y GONZÁLEZ, L. *Todo es Historia*. México: Cal y Arena, 1989.
- LE ROY LADURIE, E. *Le Carnaval de Romans: de la Chandeleur au Mercredi des cendres (1579–1580)*. Paris: Gallimard, 1979.
- LE ROY LADURIE, E. *Le Territoire de l'historien (2 vols)*. Paris: Gallimard, 1973–1978.
- LE ROY LADURIE, E. *Les paysans de Languedoc*. Paris: Flammarion, 1977.
- LEVI, G. On Microhistory. – In: *New perspectives on historical writing*. University Park: Pennsylvania State University Press, 2001, pp. 97–119.
- MAGNUSSON, S.; SZIJARTO, I. *What is Microhistory? Theory and practice*. London: Routledge, 2013.
- MUÑOZ DELAUNOY, I. *Hayden White y los historiadores. La historia como literatura*. Santiago de Chile: FCE, Universidad Andrés Bello, 2022.
- SERNA, J.; PONS, A. *¿Cómo se escribe la microhistoria? Ensayo sobre Carlo Ginzburg*. Madrid: Cátedra-Universitat de València, Frónesis, 2000.

THE FIRST STEPS IN THE THEORY OF MICROHISTORY:

LUIS GONZÁLEZ Y GONZÁLEZ AND EMMANUEL LE ROY LADURIE

Abstract. Microhistory emerged as an independent field after the 1950s, gaining ground in Italy, Mexico, France and the United States. Despite its increasing popularity, comprehensive theoretical and methodological studies have remained few in number for decades. Despite their differences in approach and understanding, the French historian Emmanuel Le Roy Ladurie and the Mexican historian Luis González y González, both trained in the French historical schools, were key figures in the development of microhistory. Le Roy Ladurie focuses his archival analysis on the social, economic and religious manifestations of smaller settlements in France. Luis González explores the microcosm of Mexican villages, highlighting local dynamics and local “small” voices. However, both historians emphasize the importance of microscopic details for understanding larger “historical narratives”, despite criticisms from historians influenced by the “linguistic turn”, and despite accusations in reductionism and fictionalisation. The contributions of Le Roy Ladurie and Luis González helped shape microhistory as a nuanced approach to historical research that balances the local “narrative” with the broader socio-political context. *Keywords:* Microhistory, Emmanuel Le Roy Ladurie, Luis González y González, theory, fiction

Nikolay Todorov, Dr.

Sofia University “St. Kliment Ohridski”

15, Tsar Osvoboditel Blvd., Sofia 1504

E-mail: nikyvoyage@gmail.com